

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ทางสถิติครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำผลการทดลองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มาเล่นอในรูปแบบตารางและความเรียงดังนี้

1. รายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามสภาพการณ์การกระทำและการพูดของตัวแบบ
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงค่ามัธยฐาน เลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนบัตรรางวัลที่ผู้ร่วมการทดลองบริจาค จำแนกตามสภาพการณ์การกระทำและการพูดของตัวแบบ
3. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของจำนวนบัตรรางวัลที่ผู้ร่วมการทดลองบริจาคจำแนกตามสภาพการณ์การกระทำและการพูดของตัวแบบ
4. ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจำนวนบัตรรางวัลที่ผู้ร่วมการทดลองบริจาคด้วยวิธีของ Dunn จำแนกตามสภาพการณ์การกระทำและการพูดของตัวแบบ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ผู้วิจัยจะขอใช้สัญลักษณ์แทนความหมายดังนี้

N	คือ จำนวนผู้ร่วมการทดลองทั้งหมด
n	คือ จำนวนผู้ร่วมการทดลองในแต่ละกลุ่ม
$\bar{X}$	คือ ค่ามัธยฐานเลขคณิต หรือค่าเฉลี่ยคะแนน
SD	คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
F	คือ ค่าสถิติทดสอบ เอฟ ซึ่งหมายถึงอัตราส่วนของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (MSb) และความแปรปรวนภายในกลุ่ม (MSw)

ตารางที่ 3 จำนวนเด็กในกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสภาพการณ์การกระทำและการพูดของตัวแบบ

สภาพการณ์การกระทำและการพูดของตัวแบบ	จำนวน
เด็กในสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อและพูด สนับสนุนการเอื้อเฟื้อ (G_1)	10
เด็กในสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมไม่เอื้อเฟื้อแต่พูด สนับสนุนการเอื้อเฟื้อ (G_2)	10
เด็กในสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อแต่ไม่พูด สนับสนุนการเอื้อเฟื้อ (G_3)	10
เด็กในสภาพการณ์ตัวแบบไม่แสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อแต่พูด สนับสนุนการเอื้อเฟื้อ (G_4)	10
เด็กในสภาพการณ์ตัวแบบควบคุม (G_5)	10
รวม	50

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุดและช่วงความเชื่อมั่น 95% ของบัตรรางวัลที่ผู้ร่วมการทดลองบริจาคจำแนกตามสภาพการกระทำและการพูดของตัวแบบ (N = 50)

สภาพการกระทำและการพูดของตัวแบบ	จำนวนบัตรรางวัลที่ผู้ร่วมการทดลองบริจาค				
	$\bar{X}$	SD	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ช่วงความเชื่อมั่น 95%
เด็กในสภาพการกระทำตัวแบบแสดงพฤติกรรม เอื้อเฟื้อและพูดสนับสนุนการเอื้อเฟื้อ	28.30	6.57	20.00	40.00	23.60-33.00
เด็กในสภาพการกระทำตัวแบบแสดงพฤติกรรม ไม่เอื้อเฟื้อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเฟื้อ	8.50	6.82	0.00	20.00	3.62-13.38
เด็กในสภาพการกระทำตัวแบบแสดงพฤติกรรม เอื้อเฟื้อแต่ไม่พูดสนับสนุนการเอื้อเฟื้อ	22.60	9.83	9.00	34.00	15.57-29.63
เด็กในสภาพการกระทำตัวแบบไม่แสดงพฤติกรรม เอื้อเฟื้อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเฟื้อ	9.8	6.83	0.00	20.00	4.92-14.68
เด็กในสภาพการกระทำตัวแบบควบคุม	8.50	6.06	0.00	20.00	4.17-12.84

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (F) ของจำนวนบัตรรางวัลที่ร่วม
การทดลองบริจาค

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	3447.32	861.83	15.979***
ภายในกลุ่ม	45	2427.10	53.94	
รวม	49	5874.42	915.77	

***

$P < .001$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจำนวนบัตรรางวัลที่ผู้ร่วมการทดลองบริจาคเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Dunn จำแนกตามสภาพการฉ้อโกงและการพูดของตัวแบบ (N=50)

สภาพการฉ้อโกงและการพูดของตัวแบบ	G ₁	G ₂	G ₃	G ₄	G ₅
เด็กในสภาพการฉ้อโกงตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อและพูดสนับสนุนการเอื้อเฟื้อ (G ₁)		6.04 ^{**}	1.74	5.64 ^{**}	6.04 ^{**}
เด็กในสภาพการฉ้อโกงตัวแบบแสดงพฤติกรรมไม่เอื้อเฟื้อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเฟื้อ (G ₂)			—	—	—
เด็กในสภาพการฉ้อโกงตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อแต่ไม่พูดสนับสนุนการเอื้อเฟื้อ (G ₃)				3.90 ^{**}	4.30 ^{**}
เด็กในสภาพการฉ้อโกงตัวแบบไม่แสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเฟื้อ (G ₄)					0.40
เด็กในสภาพการฉ้อโกงตัวแบบควบคุม (G ₅)					

^{**} P < .01

— เป็นคู่กลุ่มที่ไม่ได้ทดสอบ

จากตารางที่ 3, 4, 5 เมื่อพิจารณาด้วยวิธีของ Mann-Whitney U-test ส่วนเปรียบเทียบมาตรฐานและการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว จะเห็นได้ว่าเด็กที่อยู่ในสภาพการณ์ทั้ง 5 สภาพการณ์มีจำนวนการบริจาคบัตรรางวัลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .001$) และเมื่อทดสอบความแตกต่างจำนวนการบริจาคบัตรรางวัลเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Dunn แล้ว ปรากฏว่า เด็กในสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเพื่อและพูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อ มีพฤติกรรมเอื้อเพื่อมากกว่าเด็กในสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมไม่เอื้อเพื่อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อ เด็กในสภาพการณ์ตัวแบบไม่แสดงพฤติกรรมเอื้อเพื่อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อ และเด็กในสภาพการณ์ตัวแบบควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) และเมื่อพิจารณาเด็กในสภาพการณ์อื่น จะพบว่าเด็กในสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเพื่อและพูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อ มีพฤติกรรมเอื้อเพื่อไม่แตกต่างจากเด็กในสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเพื่อแต่ไม่พูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อ และเด็กในสภาพการณ์ตัวแบบไม่แสดงพฤติกรรมเอื้อเพื่อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อมีพฤติกรรมเอื้อเพื่อไม่แตกต่างจากเด็กในสภาพการณ์ควบคุม

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยในตารางที่ 6 จะเห็นว่ากลุ่มบางกลุ่มไม่ได้มีการจับคู่เพื่อนมาทดสอบ เนื่องจากกลุ่มเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในความสนใจของผู้วิจัย และส่วนหนึ่งของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่ต้องการทราบถึงผลของตัวแบบในสภาพการณ์ต่าง ๆ ว่า ตัวแบบในสภาพการณ์ใดที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเอื้อเพื่อในเด็กระดับประถมศึกษา นอกจากนี้จากการทบทวนงานวิจัยในอดีต พบว่าตัวแบบในสภาพการณ์ที่ไม่สอดคล้องกัน เป็นตัวแบบที่ไม่สามารถทำให้เด็กมีพฤติกรรมเอื้อเพื่อเพิ่มขึ้นได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ตั้งสมมติฐานทดสอบเปรียบเทียบการกระทำของเด็กในสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมไม่เอื้อเพื่อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อ (G_2) กับสภาพการณ์ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเพื่อแต่ไม่พูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อ (G_3) สภาพการณ์ตัวแบบไม่แสดงพฤติกรรมเอื้อเพื่อแต่พูดสนับสนุนการเอื้อเพื่อ (G_4) และสภาพการณ์ตัวแบบควบคุม (G_5)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธีของ Dunn มาใช้ ซึ่งเป็น การทดสอบสมมติฐานแบบวางแผนล่วงหน้าว่าจะนำสมมติฐานใดมาทดสอบบ้าง